

Kuvittanut
KATI
VUORENTO

CRISTAL
SNOW

PENNI
PÄHKINÄ-
SYDÄN

ja Viluhallan
salaisuus

Tammi

*Matille, minun Madde-tyttärelleni
Sinä et tämän maan päältä koskaan
löytänyt itsellesi sopivia siipiä,
mutta nyt tiedän,
että lennät vapaana rakas.*

Tämän teoksen kirjoittamiseen on saatu tukea
WSOY:n kirjallisuussäätiöltä ja
Taiteen edistämiskeskukselta.

Kuvittaja on saanut tämän kirjan kuvittamiseen
apurahaa WSOY:n kirjallisuussäätiöltä.

Teksti © Cristal Snow 2022
Kuvat © Kati Vuorento 2022
Teoskokonaisuus © Tammi 2022
Kansi ja taitto Laura Lyytinen
Kustantaja Tammi
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-4417-4
Painettu EU:ssa

CRISTAL
SNOW

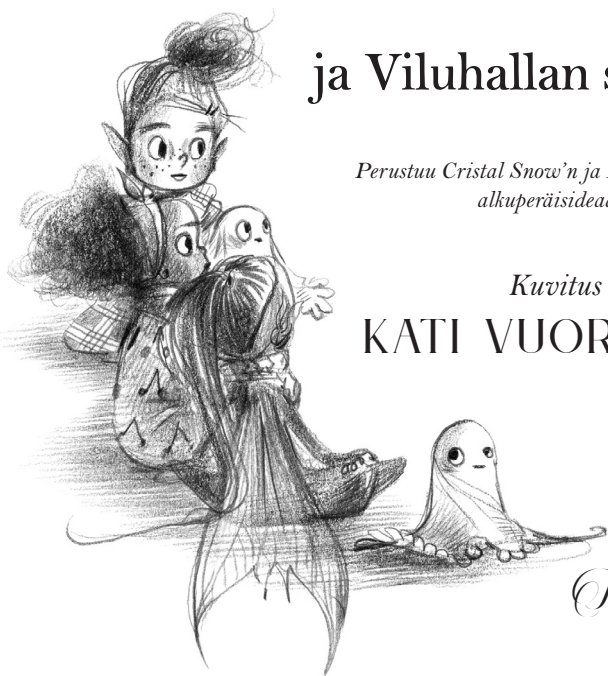
PENNI PÄHKINÄ- SYDÄN

ja Viluhallan salaisuus

*Perustuu Cristal Snow'n ja Niina Siewertin
alkuperäisideaan.*

Kuvitus

KATI VUORENTO

Tammi • Helsinki

PROLOGI

JOSSA KERROTAAN TÄRKEITÄ ASIOITA ENNEN KUIN ITSE TARINA ALKAA

Kun keijuvauva putkahtaa maailmaan, se päästää ilmoille yleensä hyvin ruman ja ainutlaatuisen räkäisyn tai korvankärkiä vihlovan kiekaisun. Vaikka lapsi olisi hiljaisempaakin sorttia, se vähintään itkeä tuhistaa. Siksi on vaikea uskoa, että Penni Meirami Pähkinäsydän saapui maailmaan täysin äänettömästi. Hän ei inahtanutkaan.

Pennin äiti, Annelie Pähkinäsydän, oli taas kaikkea muuta kuin hiljaa. Niin lempeä kuin hän olikin luonteeltaan, saivat synnytyskivut hänet kerran ärähtämään, toisen kerran karjumaan ja lopuksi pyytämään, että isä Pähkinäsydän poistuisi Hopeapuron siipisairaalan vuodeosastolta. Mutta senkin Annelie teki hyvin kohteliaasti.

– Minä rakastan sinua, mutta juuri nyt ja tällä hetkellä en kestä katsoa karvaista naamaasi.

Isä Pähkinäsydän raapi muhkeita viiksiään ja empi hetken.

– Jospa menen käytävään odottamaan? Huudat minua sitten nimeltä, jos tulee tarvetta.

– Kunhan lupaat, ettet lepuuta jalkojasi penkillä ja lue rennosti sanomalehteä? Sillä velvollisuutesi on ravata hermostuneesti edestakaisin ja huokailla.

– Miksi?

– Koska minun velvollisuuteni on tuoda tämä lapsi

maailmaan... ja sinun pitää olla täynnä riivaavaa huolta...
Ääh! Annelie parkaisi.

Isä livahti nopeasti ulos huoneesta. Tuikkujen valaisemalla käytävällä tönötti puinen penkki, joka näytti hänestä erityisen mukavalta, ja avaamaton Tuulenpesän Sanomat houkutteli häntä istuutumaan, mutta lupaustensa mukaisesti isä Pähkinäsydän alkoi välittömästi tepastella edestakaisin käytävällä.

– Mitä sinä kopistelet siellä noin äänekkäästi? Ja hengitätkin niin kovin raskaasti? kysyi Annelie viereisestä huoneesta.

– Teen niin kuin käsket, armaani.

– Kultaseni, sinun kenkäsi ovat aivan liian äänekkäät. Niiden töminä aiheuttaa minulle kipuja päästä varpaisiin, ja hermostun, kun näen poukkoilevan varjosi ovenraosta. Rakas, mene vaikka hakemaan meille kylmää juotavaa.

Isä nojasi huolestuneena ovea vasten ja kuiskasi hennosti oviaukosta kysymyksen: – Mitä jos tarvitset minua?

– Luuletko sinä, että minun ääneni ei kuuluisi läpi sairaalan sinun suippokorviisi? Kun minä tarvitsen sinua, sinä kyllä kuulet sen.

Tohtori Muljakko oli samaa mieltä. Annelie oli mitä lempein persoona, mutta niin halutessaan hänellä oli hyvin kantava ääni.

Pennin syntymä oli Annelien mukaan kivuliaampaa kuin lyödä pikkuvarvas tuhat kertaa sängynjalkaan mutta onnellisempaa kuin nähdä tuhansien perhosten muuttoparvi aurinkoisella taivaalla.

Kun tohtori Muljakko vihdoin ojensi kirpun kikkareen kokoisen keijun pellavaliinaan käärittynä Annelien käsivar-

sille, pienokainen vain tuhisi hänen sylissään tokkuraisena. Keijulapsella oli ruttuinen naama, ja hän näytti huvittavan ärtyneeltä.

– Anteeksi, jos häiritsen uniasi, mutta tervetuloa luoksemme. Me olemme kovasti odottaneet sinua. Isäsi tosin on unohtunut kanttiininiin hakemaan minulle vilpukkamehua, Annelie kertoi liikuttuneena. Penni haukotteli tyytyväisenä, asettui pieniä huuliaan maiskutellen parempaan asentoon ja nukahti.

– Suloinen otus, tohtori Muljakko mumisi ja silitti muutamaa hassua räikeänpunaista haiventa lapsen päälalla.

– Mutta hieman rikkinäinen tämä on.

Annelie nosti katseensa vakavana lääkäriin ja puristi lastaan tiukemmin. – Rikki? Miten? Mikä hänessä on vikana?

– Sydän on hieman erikoinen. Se on kooltaankin liian suuri ja lyö vähän kiivaammin kuin naperoilla yleensä. Siitä myös puuttuu tahti jos toinenkin.

Annelie katsoi viatonta vastasyntynyttä vauvaansa väpättävässä kynttilänvalossa, ja hänen oma sydämensä muljahti huolesta. Sekään ei ollut ihan tavallinen.

– Älä hätäile liikaa. Jokainen keijunsydän on hieman erilainen, mutta me tarkkailemme ja kuuntelemme sitä. Jos sydän ei ajan myötä asetu paikalleen, korjaamme sen. Suurempaa huolta ei ole tai tarvetta erikoisjärjestelyihin. Annat pikku naperon elää tavallista elämää.

Tämän kuullessaan Penni avasi suunsa ja kiekaisi erityisen ruman rääkäisyn ja korvankärkiä vihlovan kiekaisun.

– Ahaa, tämä nytytti ei taida perustaa mistään tavanomaisesta. Sen verran erikoinen pöppiäinen hän on, Muljakko naurahti.

Vaikka Pennin molemmat vanhemmat olivat aluksi huolissaan pienestä keijulapsestaan, he huomasivat pian, että villi Penni ei sydänviastaan piitannut. Paitsi silloin, kun luvassa oli jotain epämiellyttävää ja arkista, kuten siivousta, kuurausta, kauppaan kipittämistä tai turhanpäiväistä kiirehtimistä.

Penni ei myöskään antanut kenenkään unohtaa, että hänen sydämensä oli hieman viallinen. Välillä hän suhtautui asiaan todella dramaattisesti.

– Minä en koskaan laittaisi sairasta lasta syömään moista liejua! Johan tuo pistävä haju saa sydämen pysähtymään, Penni oli julistanut isoäiti Henrietta Äkkivuorelle, kun tämä oli ensimmäistä kertaa laittanut juhlapöytään perinteistä rätvänärokkaa.

Penni saattoi myös suutahtaa, jos häntä kiusattiin hänen sydänviastaan. Päiväkodissa Petelius, tuo kertakaikkinen kiusankappale, oli kerran haastanut Penniä hiekkalaatikolla. – Sinä olet niin heikko, sairas ja olematon räpäle, ettet jaksakaan nousta edes Kotilomäen kukkulalle!

Vain todistaakseen Peteliuksen olevan väärässä Penni oli ylittänyt kaikkien odotukset ja juossut kukkulan laelle kolme kertaa. Hengästymättä.

– Todella erikoinen tämä sinun sydänvikasi, Pennin ystävä Viliina oli tokaissut ylpeänä kaveristaan.

– Hyvin erikoinen. Joskus se vaivaa ja joskus ei. Koskaan ei tiedä, pikkuruinen Lianakin oli yhtynyt mielipiteeseen.

Viiden vuoden iässä Penni joutui ensimmäistä kertaa sairaalaan, kun tohtori Muljakko ilmoitti, että sydäntä piti leikata. Leikkausta edeltävänä iltana sairaalasängyssä maa-

nessaan Penni tunsi ensimmäistä kertaa erikoisia tunteita.

– Minua pelottaa, Penni sanoi miettiään, mikä sai isä Pähkinäsydämen hyvin levottomaksi.

– Minä haen meille kaikille vähän juomista. Haluavat-han kaikki vilpukkamehua? isä kysyi, mutta kun kukaan ei vastannut, hän mumisi itsekseen: – Se auttaa, luulen... tai tiedän. Aina kun olemme sairaalassa, minä haen mehua. Odotan kanttiinissa kannun kanssa, kunnes Annelie huu-taa nimeäni niin lujaa, että kuulen. Sitten tuon mehua ja kaikille tulee parempi mieli.

Isä pujahti ulos sairaalahuoneesta. Annelie taas istui hil-jaa Pennin vierellä. Kotoa oli tuotu hänen lempivilttinsä. Se oli vihreä ja kudottu pehmeästä sammalvillasta. Annelie peitteli tyttärensä sen alle.

– Isä se katoilee paljon, Penni huomautti.

– Niin, isäsi on katoilevaa sorttia. Jotkut ovat veden mu-kana vietäviä. Toiset taas välttelevät viimeiseen asti rank-kasadetta ja myrskyä.

Pennin nenää kutitti. Hän raapi sitä hetken.

– Vaikka isäsi ei pidä tunteilusta, hän uskoo vilpukka-mehun voimaan, ja minäkin kai. Joimme sitä silloinkin, kun synnyit.

– Minua taitaa pelottaa huominen enemmän kuin pel-kään hyttysiä, pimeyttä, rämerämpiöitä, ökkimöttiäisiä tai muita hirvityksiä, Penni pohti.

Pelko oli omituinen tunne. Se kivisti vatsaa ja sai kädet ja jalat tuntumaan peiton alla levottomilta.

– Ei tarvitse pelätä. Kaikki menee hyvin, Annelie sanoi reippaasti.

Penniä silti huolestutti. Äiti ei kuulostanut vakuuttavalta.

– Miksi minulla on sydän, joka ei toimi niin kuin pitää? Viallinen, kurja kapine! Penni harmitteli.

– Sinulla on mitä hienoin ja erikoisin sydän, lapseni. Se on niin suuri, että vaikka se särkyisi, se kyllä korjaantuu nopeasti, Annelie hymyili.

Pennistä oli yleensä ihana kuunnella äidin tarinoita epätavallisesta sydäimestä, ja hän oli kuullut ne useasti, mutta tänään häntä suututti moinen horina.

– Eihän tuossa ole mitään järkeä. *Suuri sydän menee rikki.* Eikö suuren sydämen pitäisi olla parempi kuin muiden! Särkymätön! Tehty Toopelivuoren teräksestä!

– Sinun sydämesi on suuri, ja se on vahva ja... Annelien ääni säröili. – Tiedätkö, mikä on parasta, kun sydän on niin suuri?

– Noh? Penni kysyi mutta piilotti kasvonsa viltin alle.

– Suuressa sydämessä on rajattomasti rohkeutta. Se on tarvittaessa peloton, sisukas ja uljas... Aivan kuten prinsessa Lysandralla.

Penni hengitteli hetken viltin alla ja mietti lempikirjansa sankaritarta. Lämmin sammalpeitto painoi vasten hänen kasvojaan.

– Prinsessa Lysandra oli seitsemäntoista, miltei aikuinen. On kauheaa vaatia näin pientä keijua olemaan kaikkia noita asioita näin *draakisessa* tilanteessa... Ja mikä tätä tyhmää sydäntä nyt sitten vaivaa? Minusta se ei tunnu kovin rohkealta.

Viltin rei'istä Penni näki Annelien, joka istui sairaalavuoteen ääreen kumartuneena. Äiti suoristeli peiton hapsuja ajatuksissaan.

– Nyt ei tarvitse olla kovin rohkea. Minä ja isä olemme

täällä kanssasi, mutta tosipaikan tullen sinä, Penni, olet kaikista urhein ja vahvin.

Penni veti peiton päältäään. Hänen hiuksensa olivat painautuneet kuumuudesta otsaa vasten, ja hän tunsu sydämessään pientä helpotusta.

– Eikö nyt ole tosipaikka?

– Ei, ei tietystikään.

Annelie nousi ylös ja pidätteli kyyneliään, mutta koska hän ei halunnut Pennin huomaavan sitä, hän kiirehti avaamaan sairaalahuoneen oven ja huusi kurkku suorana aviomiehensä nimeä. Annelien huuto kaikui leikkaushuoneesta kahvilaan saakka.

– Tulossa! isä Pähkinäsydän huudahti mehukannu sylissään ja lennähti pitkin käytäviä takaisin heidän luokseen.

Kun Penni virkosi leikkauksen jälkeen, tohtori Muljakko kertoi kaiken menneen oikein hyvin. Hän oli kuulemma hieman kiristellyt ruuveja ja muttereita sekä paikannut reikiä ja siivonnut ylimääräiset pölyt pois. Vaikka Penni ei uskonut tohtorin pötypuheita, ne saivat hänet hymyilemään.

Lääkärin lähdettyä Annelie kertoi tokkuraiselle tyttärelleen vielä kerran, kuinka erityinen lapsi hän oli.

– Sinulla on totta tosiaan hyvin suuri sydän, ja sinä olit tänään hyvin rohkea, kultaseni.

1.

LUKU

Penni seiso i virallisen näköisenä Pähkinäsydänten ullakolle vievien portaiden juurella. Hänellä oli toisessa kädessään muistilista ja toisessa musta sulkakynä, jonka päässä oli hento punainen pilkku. Hänen ystävänsä Liana ja Viliina kantoivat vintille värikkäitä patjoja, lämpimiä vilttejä ja kaikki ylimääräiset tyynyt, joita kotikolosta löytyi.

Tänä yönä talvi saapuisi Tuulenpesän metsään. Sen oli aavistanut heti aamulla, kun nenässä tuoksui pakkastuuli, joka puhalsi koleana pohjoisesta. Päivän aikana tunne oli vahvistunut, kun Keskuskadun kauppohen, kahviloiden ja putiikkien edustat oli peitetty puisilla lankuilla. Tuleva myrsky ja siitä nousevat korkeat lumikinokset rikkoiivat usein puotien ovet ja ikkunat. Varmimmin talventulon tunnisti kuitenkin siitä, kun näki metsäpoluilla myöhäiset maan matoset, siipiäiset, sirkat ja pikkuiset kesäkirputkin kiirehtimässä talviunille kivenkoloihin.

Pennillä ja hänen ystävillään oli tapana viettää talven ensimmäinen yö Pähkinäsydänten ullakolla ja seurata suuresta pyöreästä ikkunasta, kuinka lumisade laskeutui

heidän pieneen kyläänsä. He valvoivat joka vuosi myöhään ihastelemassa, kuinka pakkanen maalasi ikkunat timanttikuvioisilla lumitähdillä.

– Penni, voisitko auttaa? Tämä on melkoisen painava, Viliina ähki kantaessaan höyhenpatjaa Lian kanssa ylös ullakon rappusia. Hänen sinisatiinimekkonsa helma oli liian pitkä, ja hän kompasteli siihen jokaisella askelmalla.

– Koska helposti rasittuva sydämeni estää minua nostelemasta mitään minua itseäni painavampia esineitä, koen antavani parhaan panoksen työnjohtajan asemassa, Penni sanoi ja merkitsi ylös jo suoritettuja tehtäviä.

– Äläs pöpötä siellä olemattomia vaan auta ystäviäsi, Annelie huudahti keittiöstä, josta leijui hänen paheksuvan mutta huvittuneen äänensä mukana houkutteleva leivonnaisten tuoksu.

– Voisitko kantaa edes tyynyjä? Ne painavat tuskin mitään, Liana ehdotti, vaikka tiesi, että Pennillä olisi tähänkin jonkinlainen tekosyy.

– Minä en voi hötkyillä rappusia edestakaisin. Johan minä hengästyisin, ja sitä paitsi – kuka valvoisi, että kaikki tarvittava tulisi tehtyä? Penni puuskahti.

– Voi ei! hän huudahti yhtäkkiä vilkaistessaan muistilappuaan. – Onko meillä kaislakaakaota? Viime vuonna unohdimme sen ja jouduimme tyytymään teehen, Penni hätäili saapuessaan Pähkinäsydänten sokerintuoksuiseen keittiöön. – Annelie, vaikka kääpätee sopii sinun ystäväsi

pitkästyttäviin jaaritteluiltapäiviin, näin juhlalliseen tapahtumaan se ei kelpaa. Talventulo ei tunnu samalta ilman kaislakaakaota. Ja entä muut talvi-illan herkut? Onko kaikki valmista?

Hänen äitinsä naurahti ja nosti tuoreita herkkuja uunista keittiönpöydälle. – Kaikki on minun puolestani valmista, mutta entä teidän suunnallanne, neiti työnjohtaja? Onko kaikki aikataulussa? Ensilumi voi pyrähtää paikalle koska vain, Annelie muistutti ja sirotteli keksien päälle hieman valkoista kivisokeria. Sitten hän pyyhki jauhoiset kätensä esiliinaan.

– Meillä on muutama patja kantamatta, lakanat vielä laittamatta ja yöpuvut vaihtamatta... Huh, mikä urakka. En tiedä, onko minusta johtamaan joka vuosi tätä samaa ruljanssia. Hildakaan ei ole vielä paikalla.

– Valmista tulisi kenties nopeammin, jos auttaisit.

Penni hymähti. Hän ei viitsinyt vedota puolikuntoiseen sydämeensä, sillä äitiin tekosyy ei tuntunut ikinä tepsivän.

– Laittakaapa ullakko nyt hienoksi, niin minä tuon teille illan tarjoilut: täytettyjä petunianleipiä, lumipaistosta, paukkujyväsiä, kinuskitikkuja ja kaikenlaisia pikkuleipiä. Unohtamatta kaislakaakaota.

Kun lakanat oli vihdoinkin sijattu muhkeille patjoille ja lapset olivat vaihtaneet yöpaidat päälleen, Hildakin saapui paikalle. Hän koputti vintin ikkunaan mairean näköisenä. Hänen pörheä mörönturkkinsa oli kauniisti kammattu, ja pääkarvoista oli letitetty kuohkea kampausta tynkien mörönsarvien ympärille. Yllään hänellä oli suloinen yöpaita.

– Sinä tiedät, mitä minun äitini on tuosta mieltä, Penni murahti ja avasi ullakon ikkunan ystävälleen.

– Miten sinä uskallat lennellä ulkona juuri ennen ensimmäistä talvimyrskyä noin vain? Viliina kiljahti.

Samassa Liana huomasi, että Annelie seisoj ullakon oven-suussa. Hän yskäisi varoittaakseen ystäviään, mutta oli jo liian myöhäistä. Annelie oli nähnyt kaiken, eikä hän ollut mielissään.

– Ensinnäkin, teistä kukaan ei omista vielä lentolupaa, ja toiseksi, myrskyn edellä lentäminen on hyvin typerää. Siinä voi käydä huonosti.

Annelie mietti hetken ja asetti herkkutarjottimen pienelle pöydälle. – Hilda kulta, sinä et voi uhmata luonnonvoimia, vaikka oletkin erilainen kuin muut. Jotain voisi sattua, ja säännöt ovat sääntöjä.

– Älä ole huolissasi, rouva Pähkinäsydän. Minulla on nykyään mörköydestä vahvistuneet siivet, Hilda sanoi iloisesti.

Se oli totta. Hänen siipensä olivat varmasti kaksi kertaa suuremmat kuin hänen ikäisillään keijuilla. Ne olivat suomuiset ja kiilsivät kuin lohikäärmeen nahka.

– En tiedä, kuulitko, mutta Oksala opetti minua lentämään syysmyrskyissä. Osaan nykyään kiittää tuulen mukana ja lipua ja syöksähdellä. Oksala sanoi minun olevan yksi parhaista, joita hän on koskaan opettanut. Talvimyrskyistä tuskin on minulle vastusta, Hilda kerskui. Hän tunsu valtavaa ylpeyttä uusista taidoistaan.

– Hyvä niin, ja se on hienoa. Oksala on lennonopettaja, joten hän tietää, mikä sinulle on parhaaksi. Mutta kun olet minun luonani, en voi antaa lupaa moiseen temppuiluun. Kun vieraillet meillä talvipäivinä, kuljet talvitunneleiden kautta niin kuin kaikki muutkin. Onko selvä?

Hilda sulki siivet selkäänsä vasten, pudisti turkkiaan ja sanoi hiljaa: – Selvä, rouva Pähkinäsydän.

Annelie nyökkäsi yhteisymmärryksen merkiksi ja jätti lapset sitten keskenään. Ennen kuin Penni ehti pyytää anteeksi Annelien ankaraa käytöstä, Viliina hihkaisi innoissaan: – Minulla on teille jotain kerrottavaa! Ajattelin, että olisi juhlallisempaa odottaa, kunnes ensimmäinen huurretimanntti piirtyisi ikkunaan, mutta en malta odottaa!

– Oi! Onko kyseessä juhlallinen julistus? Sankarillinen saavutus? Pitääkö tämä kirjoittaa ylös? Penni innostui ja kaivoi esiin ystäväysten salaisen punakantisen kirjan rikkinäisen lipaston alta, jonne se oli laitettu hyvään piiloon uteliailta silmäpareilta.

– Vaarallinen tehtävä? Arvoitus vai salaisuus? Hildakin innostui.

Viliina kietoi yöpaitansa violettia silkkivyyötä malttamattomana kätensä ympärille. – Merkittävää tämä on, joten kyllä. Kyllä tämä pitää kirjoittaa ylös.

Liana tarttui välittömästi sulkakynään. Hän toimi usein kirjurina, koska hänen käsialansa oli selkeintä.

– Olen kutsunut teidät, Neljän Tuulen Tyttäret, Keijumetsän Kaunottaret, Suurmetsän Sankarittaret, kuulemaan tärkeän tiedotuksen... Tilulilu-laa ja tattada-daa!

Kaikki pidättivät hengitystään, kun Viliina nousi sängyn päälle tekemään juhlallisen ilmoituksensa. Röyhelöinen yöpaita sai hänet näyttämään majesteettiselta.

– Ette ikinä arvaa, mutta katsokaa, hän jatkoi ja kääntyi sitten ympäri. – Minun oikea siipeni... Se heiluu!

Muut haukkoivat henkeään. Saattoiko se olla totta?

Hilda oli joukosta epäilevin. – Oletko varma? Ettet vain ole kolauttanut sitä johonkin? Sinä kun kaatuilet vähän väliä hameenhelmoihi, hän pohti ja haukkasi Annelien tekemää lumipaistosta. Sen päälle ripotellut kuuranmarjat olivat erityisen herkullisia. Hildasta oli lumoaavaa, kuinka ne pysyivät jäisinä kuuman leivoksen päällä.

– Kyllä minä olen varma, Viliina vakuutti.

– Miten hienoa! Liana sanoi ja tarttui juhlallisesti ystävänsä kädestä, joka oli innostuksesta lämmin. – Sinä olet meistä ensimmäinen, jonka maitosiivet tippuvat, ja sinä saat meistä ensimmäisenä pitkänmatkansiiwet. Oletko miettinyt, millaiset haluat? Liana uteli.

– En, en uskalla edes ajatella. En usko, että saan sellaiset siivet, jotka haluaisin, mutta... varmasti sopivat löytyvät.

– Hetkinen, minä lensin tänne Kivenheitonpäästä asti. Se on melkoinen matka! Enkö minä ole ensimmäinen, jolla on pitkänmatkansiiwet? Kukaan teistä ei moista matkaa jaksaisi lentää, Hilda tokaisi.

– Mutta sinä oletkin mörkö. Sinun siipesi ovat vallan erilaiset kuin meillä.

– Kenties siipesi ovat mitä ovat, etkä uusia saa, Liana pohti.

– Ne ovat kyllä upeat, eikö? Hilda kysyi ja puputti leivostaan tyytyväisenä.

Penni kröhäisi. Nyt ei ollut aika kuunnella Hildan leuhkimista.

– Kerro nyt, millaisia siipiä sinä toivot? Liana hoputti Viliinaa. Ystävä haaveili varmasti mitä upeimmista siivistä, hänellä kun oli niin vilkas mielikuvitus.

– Nythän minun siipeni ovat hieman hailakat. Ne ovat

todella nätit, mutta olen aina toivonut sellaisia, jotka sopisivat tulevalle hammaskeijulle.

Puheet haaveista saivat Pennin sydämen aina pomppimaan innostuksesta ja sormet syyhyämään niin, että ne piti puristaa välillä tiukasti nyrkkiin.

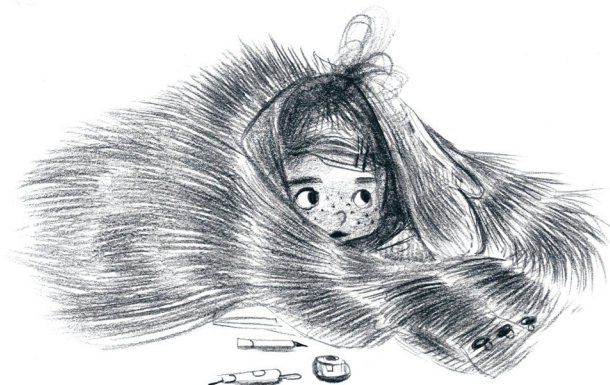
– Minä toivoisin, että pitkänmatkansiipeni olisivat kiiltävät, koreat, hattaranpunaiset tai taivaansiniset... tai keltaiset kuin liehulemmikit... tai hempeät sateenkaaren väriset... Tiedän toki, etteivät seuraavat siivet ole vielä minun ikisiipeni, mutta haluaisin kaikkien huomaavan, että tuossa menee Tuulenpesän metsän lupaavin hammaskeiju! Mutta voihan olla, etten saa valita siipiäni laisinkaan, vaan ne valitsevat minut.

Siipikeskustelu muistutti Penniä jostain, mikä tekisi ainutlaatuisesta illasta vieläkin hienomman.

– Haluatteko nähdä jotain? Penni kysyi ja puri alahuultaan. Jo siitä lapset tiesivät, että kyseessä oli jotain salaista ja jännittävää.

– Ehdottomasti, Hilda innostui.

– Seuratkaa minua, Penni sanoi tarmokkaasti ja johdatteli ystävänsä kaiken rojun läpi ullakon toiseen päätyyn. Peräseinää vasten nojasi taulunkehyksiä ja tomuisia kirjakaasoja. Siellä roikkui myös samettiverho, jonka Penni siirsi sivuun. Kankaan takana oli paljon tavanomaista kapeampi ovi. Penni avasi sen ja livahti sisälle pikkuruiseen huoneeseen, jonka keskellä oli korkea lasikaappi. Seinille oli kiinnitetty vastasyntyneiden keijujen ensisiipipareja, ja lasikossa leijuivat Pennin äidin haltijakummisiivet. Ne olivat ylväät ja kiiltävät. Hyvin suipot kärjistään mutta samalla varsin pehmeät. Lasia taas ympäröi sinertävän violetti usva, joka rätisi ja paukkui.

KUN SYDÄN ON SUURI, ROHKEUDELLA EI OLE RAJOJA...

Keijugenreä raikkaasti uudistavan saturomaanisarjan
kolmannessa seikkailussa Penni Pähkinäsydän
joutuu silmätysten pelkojensa kanssa.

Pakkanen on maalannut Tuulenpesän metsän talojen ikkunat timanttikuvioisilla lumitähdillä, mutta talven ensimmäisenä yönä tapahtuu hurjia. Pennin kotipuuhun murtautuu rosvo, joka pakenee lumituiskuun varastetut keijunsiivet mukanaan. Mysteeriä selvittäessään Pennille ja hänen ystävilleen alkaa paljastua myös Viluhallan salaisuus. Seikkailu on täynnä yllätyksiä, ja tosipaikan tullen Pennin on oltava rohkeampi kuin koskaan ennen. Kestääkö hänen herkkä sydämensä jännittävät käänteet?

Romaani on kolmas osa kirjasarjaa, jossa seurataan Pennin ja hänen ystäviensä elämää Tuulenpesän metsässä.